

TAHTA

FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

BİR
TAHTAMIZ
EKSİK

HALİL CENGİZ

Valery, ilk mısra
Tanrıdandır der.
Zihnimin karanlık
dehlizlerinde
dünyaya gelen ya
da gönderilen, işte
o ilk mısranın
peşinden giderek
ilham denilen
kuyuya batarım
ben. Sonrası
uçurum...

BELMA ALPER UĞURLU

Gizlemek... Bazen bir ceket, bazen
gerçekliği inkâr edilemeyecek
kadar ortada olan şeyleri, bazen
de biriken öfkeyi ya da gitme
istegini. Açık açık söylemek, kibar
olmaya çalışmadan dobra dobra
haykırmak...

Etrafı seyreder zamansızlığın
tadını çıkarırsın. Önünden bir
çöp kamyonu geçer,
konteynerin önünde durur.
İçinden iki adam iner, hızlıca
poşetleri kamyona boşaltır ve
yola devam eder.

DİLŞAH GÜL

HAKKIMIZDA

BİZ KİMİZ?

Bir tahtası eksik olan birkaç kişi bir araya geldik. Öyle takılıyoruz. Siz de gelsenize!

NE YAPIYORUZ?

Dergi çıkarıyoruz. 2022 Ağustos ayında yayın hayatımıza başladık. Başlangıçta aylık olarak yayın yapıyorduk. Sonra “yav işimiz gücümüz var şunu iki ayda bir yapalım” dedik. 2023 yılında iki ayda bir yayın yapmaya başladık. Hala devam ediyoruz. Tahta atölye kategorimiz de var. Orada da daha yolun başındaki bir tahtası eksik olanlara yer veriyoruz.

NİÇİN YAPIYORUZ?

Böyle güzel oluyor.

İLETİŞİM

✉ iletisimtahta@gmail.com

📍 Neredeysek oradayız.

🌐 www.tahtafikiredebiyat.net

ISSN: 2980-325X

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

tahtafikiredebiyat.net

KÜNYE

Genel Yayın Yönetmeni

Uğur Ataş

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Kübra Ataş

Yayın Danışmanı

Hatice Aktepe

Şiir Editörü

Muhammet Emin Sağır

Öykü- Kurmaca Editörü

Asiye Biçer

Düşünce Yazıları Editörü

Halime Koç

Görsel Danışman

Kübra Ataş

YASAL KONULAR

Bütün yayın hakları Tahta Fikir Edebiyat Platformu'na aittir. Kaynak gösterilerek tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz, dijital ortamda yayınlanamaz.

SAYIDA NELER VAR

ŞİİR

Sarayım ve Bal Kabağı	1
Mustafa İnan	
Tanrı'nın Müzisyenleri	2
Çınar Özkilimci	
Meryem	5
Zeynep Sayan	
Son Deneyim	6
Nuray Öksüm	
Yeşil Kabuklu Mandalina	11
Muhammet Eymen Durdağ	
İlk Çağ Denemesi	15
Akif İdiz	
Sonbaharın İntiharı	18
Eren Güler	
Yollar Da Öğretir	24
Remziye Kurt	
Gitmeden Önce	27
Ali Havan	
Sessiz Veda	28
Hasret Aydın	
Sen Ve Ben	29
Nilgün Çamlıoğlu	
Vurulur Yiğitler Sırtından Sonbahar	
Sabahları	30
Ergül Erdem	

DÜŞÜNCE YAZILARI

Mevsimler Gibi	7
Yağmur Ece	
Uçak	16
Tuğba Kişmir	
Duygusal Kuyular	19
Yavuz Osmanoglu	
Motto : Yeniden Var Olmak İçin	
Kaybolmak Gerekir	23
Dilşah Gül	

SÖYLEŞİ

Halil Cengiz ile Aruz ve Yayıncılığa	
Dair	12
Uğur Ataş	

ÖYKÜ-KURMACA

Masa Sandalye Karton	3
Enes Tutuk	
Omzumdaki Yorgunluk	8
Simge Varlık	
Fanus	21
Belma Alper Uğurlu	
Aldatmak	25
Kübra Erbayrakçı	

SARAYIM VE BAL KABAĞI

Mustafa İnan

Bin yıldır, nasır tutuyor avuçlarımda yüzüm.
Gün yanığı göz çukurlarım.
Bin yıldır, bire hiç veriyor ocağım.
Bire hiç emekler, gözlerimin önünde.

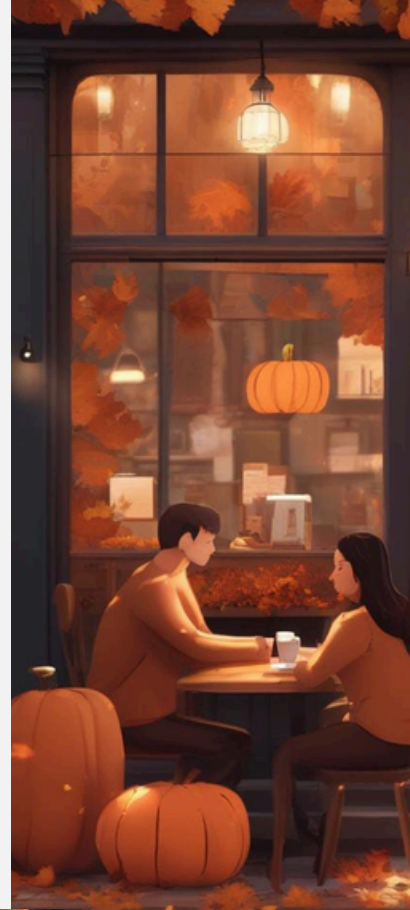
Konuşuyor!

Kimsenin sevmediği bir dilden
Kırlangıçlar, turkuaz kırlangıçlar.
Basamaklarında saraylarımın,
İpek sabahları karşılıyor, bin yıldır,
Açlığım, kanatlarında kırlangıçlar.

Ağır ekmek yanığı kokum.
Tanrının emaneti,
Tutuklu, bir kör pencereye entarim.
Eski, eski yanlarım okunuyor kitap hanelerde.
Kıdemli uykusuyum çirkin bahçelerin.
Ekin vermez, soyu tükenik bilgeliğim.
Sarayların istenmeyen çocukları.
Tuzu kuru yataklardan, israf ırmaklar,
Bin mürekkep tonunda yanılgım.
Yazıyorum sonunda, avuçlarıma.
Bin yıldır bire hiç veriyor aklım.
Çürük saraylar,
Ne desem?.. Bin yıldır inşa ettim putumu.
Bin yıldır,
Dua dua büyüttüm suçumu.

Bal kabağı dönüş, saat gece yarısı.

Veriyorum güzel uykumu,
Cam sarayım kime uyarsa.

TANRI'NIN MÜZİSYENLERİ

Çınar Özkilimci

Kulelerden sesler yükseliyor
Tanrı'nın müzisyenleri işe başlıyor
Karanlık diyarlara müzikler geliyor

Tanrı'nın müzisyenleri yayı bir kez
Kıpırdatıyor hafifçe
Ardından üflemeliler geliyor
Eşsiz ahengiyle
Bir ruh yükseliyor yine
Vedalaşıyor binlerle

Hoşça kal deme vakti gelmiş demek
Merhaba der bulutlardaki yuvasına
Bu senfoni karşılıyor onu
Tanrı'nın müzisyenleri yeni yuvasına
Uğurluyor bu ruhu

İzleyip duruyorlar Gökten

İzliyorlar arzı
Binlerce ruh geliyor arzdan fezaya
Ya cezaya
Ya mükafata
Tanrı'nın ahenk içinde yarattığı
Bu ihtişamlı köşelere gidiyorlar

*Albüm yapmıştık gündüzün
ışığında. Araçların pencerelerinde
bana bakan yüzler, buğulanmış
camlara gülümseyen surat
çiziyorlardı. O gün alışık olmayan
caddenin, böylesine ilginç bir şeye
ev sahipliği yapması herkesin
yüzünü güldürüyordu.*

MASA SANDALYE KARTON

Enes Tutuk

Pazar sabahının sessizliğinde sokakların arasından minibüs durağına doğru ilerliyordum. Elimdeki poşetin içinde renkli kartonlar vardı. Yavaş yavaş, düşünceli adımlarla hayatıma değer katacak bir proje yapmaya gidiyordum. Heyecanlı, düşünceli ne yapacağını bilmeyen acemi bir şoför gibiydim. Neden diye kendime soruyor, cevabı yokmuş gibi kafamı sallıyordum. Artık durağa varmıştım. Çok geçmeden minibüs geldi. Projenin naklen gösterime gireceği yere gidiyordum. Minibüsün içerisinde açılmış bir arabesk müzikle kendimi sorguluyordum. Ya rezil olacaktım ya vezir. İneceğim yere varmıştım. Minibüsten indim, etrafıma baktım, düşüncelerimi gözden geçirdim. Sağ tarafımdaki ses “evet yapmalısın her şeyin hazır” diyordu; sol tarafımdaki ses ise “hayır gerek yok, sen mi başaracaksın ne gerek var” diyordu. Adımlarımı atıyor bazen duraksıyordum. Bazen ileri bazen geri adım atıyordum. Heyecanımı yenerek kararımı vermiştim. Bu projeyi yapacaktım.

İlk önce masamı sandalyemi kartonumu aldım. Sonra projeyi yapacağım yere götürdüm. Elimdeki poşetten, kartonları çıkartıp, masamın üç tarafına asmaya başlamıştım. İnsanlar yavaş yavaş evlerinden dışarı çıkmaya başlamışlardı. Heyecan basmıştı. Her şey hazırdı. Başlayabilirdim hayalime. Başlayabilirdim kimsenin yapamayacağı bir işe. Ve sandalyeme oturdum. Sessizce beklemeye başladım. Ayakkabı seslerini duyabiliyordum. Yanıma doğru biri yaklaşıyordu. Orta yaşlı bir hanımefendi. Pankartıma baktı. Yazıyı okudu. İlk başta şaşırdı! Sonra içten tebessümüyle bana bakıp gitti. Ardından gelen bir amca elini omuzuma koydu. Gülümseyerek, “aferin evlat, yolun açık olsun” dedi. Adeta yolculuğa çıkmıştım. Onlarca insanın arasında nereliydim, yaşımın kaç olduğu önemli değildi. Sadece oradaydım. Masa, sandalye ve kartonla.

Yazıyı okuyup gülmemeye çalışan, on metre ileride kahkahalara boğulan birileri vardı. Karşıda duran, arabanın arkasından fotoğraf çekmeye çalışan o küçük çocuğun objektifindeydim. Şaşkınlık mı hayret mi sanki hepsi vardı. Fotoğraf karesinde ben ve onlar vardı. Sadece hepimizin gülmesi yeterliydi. Albüm yapmıştık gündüzün ışığında. Araçların pencerelerinde bana bakan yüzler, buğulanmış camlara gülümseyen surat çiziyorlardı. O gün alışık olmayan caddenin, böylesine ilginç bir şeye ev sahipliği yapması herkesin yüzünü güldürüyordu. Sanki insanlar, yaptığım bu projeye hasretmiş gibi davranıyorlardı. Hava kararınca kadar çok farklı tepkilerle karşılaştım.

Güneş artık kendini akşama bırakmak üzereydi. Yavaş yavaş, insanlar evlerine dönüyor, sokak ışıkları yanmaya başlıyordu. Kafeler de insanları içine alıyordu. Bir Pazar esnafının tezgahını toplamaya başladığı vakte az kalmıştı. İki küçük kardeş yazıyı gördü. Büyük olanı yanıma geldi ve yazıyı heceleyerek okudu. “Siz-den bir te-bes-süm is-te-ye-bi-lir mi-yim yani bizden tebessüm mü istiyorsun” dedi. Bende “evet” dedim. Kardeşine baktı. Küçük kalplerin birleştiği o anda ikisi de şirin tatlı yüzleriyle tebessüm ettiler. Abi kardeşini markete götürdüğünü oradaki çikolatanın onu çok sevindirdiğini, sevdiğini söyledi. Kafasındaki bereyi çıkararak, kardeşinin saçlarının olmadığını göstererek, kanser hastası olduğunu söyledi. Abi, onu sen çok sevindirdin. Artık o çikolatayı bugün almamıza gerek kalmayacak. Yarın o çikolatayı mutlu olması için alırız dedi. Bu beni çok etkilemişti. Beraber sizi gideceğiniz yere götüreyim mi dedim. Onlarda çok sevindi. Hele ki küçük kardeş, hızlıca, elimi sımsıkı tuttu. Benim elimi bırakma abi der gibiydi. Yarın da burada olur musun diyecekti, diyemedi. Sözcükler boğazında düğümlendi. Gözleri, masumluluğun gölgesinde gülmek istiyordu.

Akşamın karanlığında insanların bakışları arasında günümün bana paha biçilmez bir şey kattığını biliyordum. İçimden iyi ki de yapmışım diyordum. Konuşmadan sadece gözlerin birbirindeki o samimiyeti, içtenliği alarak evime dönüyordum. Sözcüklerin yapamayacağı iletişimi veren, bir hissiyatla, iki kardeşin arasındaydım. Gösterime girecek filmin başrol oyuncusu edasıyla, arkasında yüzlerce tebessümle beraber, sokak ışığının, araba seslerinin, onlarca insanın arasından geçip gittik.

MERYEM

Zeynep Sayan

Bu aralar müthiş derecede yoğunum Meryem,
Elimi nereye atsam yarım kalmış bir şeyler var
Anımsayamadığım bir yerden duymuştum;
Her şeyden az bileceğine, bir şeyi tam bil.
Meryem ben kafamı susturmak için her şeyi az bilmişim.
Şimdi dönüp bakıyorum, her şey yarım Meryem.
Tek başıma bir musluğu bile tamir edemem.
Yok yok, bu sefer sana kızmak için girmedim söze
Korkma, kendime bu kadar kızgınken sana sıra gelemes
Yüz karamsın demişti babam, öyle miyim ben cidden
Yani musluğu tamir edememek Meryem,
Sence büyük bir günah mıdır cidden
Kalbimin kırığının bile kendim tamir edemezken
Kimseye yaranamadım ben Meryem, sana da.
Sevmeyi bile yarım bırakmışım baksana
Şimdi öyle yorgunum ki Meryem,
İnanır mısın ocakta iki haftadır dökülmeyi bekleyen çay var
Yoğunum dedim, ne yaptın ki diyeceksin
İşte ondan yoğunum Meryem,
Yemin olsun kafam bir saniye dahi susmuyor
Bir başka deyişle,
'Her şeyi düzeltmeye kalkışmanın yok ettiği' o şeyim ben
Yaptığım en iyi şey seni sevmek sanıyordum
O gün bugündür belimi doğrultamadım ben.
Meryem!
Seni sevmediğimde daha çok benimdin sen.
Ve konuşmadığımda babamla, daha çok iyiydim ben.
Yani Meryem, neye iliştiysem en çok orada kaybettim ben.

SON DENEYİM

Nuray Öksüm

Bugünün tarihini düştü usulca defterine
Ne dertleşecek bir dostu vardı
Ne de sıcak bir örtü yüreğine
Ailesinin en ölümsüz o olmuştu
Ne hoş...
Artık özleyecek kimse kalmamıştı
Yağmur yağsın isterdi
Tam da şu anda
Kendi akıtamadığı yaşları başkasında görmek
Hınçla mutlu edecekti onu.
Boşluğu selamlayıp yerinden kalkarken
Gitmesinin bile gerekmediğini hatırladı.
Gitmek, kendisini uğurlayan,
Hüzünlü bir eli sıkarken önemliydi.
Şöyle bir hesap yaptı belli belirsiz
On yıl daha yaşar gibiydi
Nasıl geçerdi onca zaman
On sene daha böyle mi hissedecekti.
Yavaş adımlarla odasına geçti.
Gerçi bütün odalar onundu artık ne garip.
Uzanıp yatağına
Gözlerini tavanın çizgilerinde ilerletti.
Bir oyuk oyaladı onu epey
Uzun uzun seyretti.
Kapanan gözlerine hakim olamamak
Fark etmeden edindiği son deneyimdi.

Yağmur Ece

MEVSİMLER GİBİ

Onlardan farklı olduğumu düşünüyordum, diğer insanlardan. Ben hissediyordum çünkü. Aklımla hissediyordum. Farkımız buydu. Onlar akıl ve kalbin farklı çalıştığını düşünüyorlardı ben onları birleştirmiştım. Bu yüzden ayıramıyordum ikisini birden, tekti onlar. Herkes tekrar âşık olduğunda önceden bu hissi hiç yaşamamıştım der. Yaşamamıştır gerçekten de. Aşk sadece o ana aittir, belki de o anlara. Farklı insanların aynı anlarına. sonra kaybolur unutturur kendini. İnsanı kalır geriye, aşkın seçtiği o kölesi. Onu düşünürsünüz, aşkınızın onda kaldığını onun olduğunu düşünürsünüz. Aşk acısı egodur. benimdi, onun olamaz yenilgisine sahip her aşk acısı çektiğini sanan birey aslında kendinden uzaklaştığını düşünür. Ama o sırada kendine yaklaşıyordur. size en uzak nokta sırtınızdır. Fark ederseniz işler daha zorlaşabilir ama eğer kendinizi kontrol etmeyi öğrenebilirseniz işleri aleyhinize çevirebilirsiniz. Her aşk kişiyi farkında olmadan değiştirir. Aşk bittiğinde hissedilen o yabancılaşma hissi bundandır çünkü farklı bir siz varsınızdır artık karşıda. Alıştığınız benliğinizin özlemidir. Yenisine alıştığınızda acı biter. Uzun süren acı dolu günler, haftalar, aylar bazen yıllar sonrası rahatlama hissi elbet gelecektir. Acı gerçektir ama tek değildir. Elbette sonunda huzur gelir. Her âşık olan kişi sonunda o ilişkinin biteceğini içten içe bilir ama kendini bilerek bırakır. İnsanın doğasında vardır. Aşka her zaman yenik düşer. Önemli olan bu değil. Önemli olan bunu nasıl karşıladığımızdır çoğu zaman. Birlikteliğiniz boyunca güzel anlar geçirdiniz, bu sizi mutlu etti. Kötü bitmiş olabilir, ama o insanı kötü hatırlamak zorunda değilsiniz. Çoğu kişi kendini buna zorlar, o yüzden ruhu rahat kalamaz. Kimse kendine ihanet edemez. Bu bir süreçtir. Kendini yeniler, aynı mevsimler gibi. Hep ilkbahara geri dönersiniz. değişmez. Farklı olan, değişen kimdir? evet, siz. Sadece siz. Kabullenmesi korkunç geliyor bana. Bazen kendi kontrolümün kendi elimde olduğunu hatırladığımda korkuyorum. Kim beni bana emanet eder ki? Şu an hayatımı mahvedebilirim. Bunu bilmek korkutur beni. Ama daha iyi bir versiyonuma ancak böyle ulaşabilirim. Sürekli acılar çektiğinizde ulaşmayacaksınız o olgunluğa, böyle düşünürseniz böyle yaşarsanız bir süreden sonra içinize doğru büzüşürsünüz, tükenirsiniz, tutunamazsınız. Kendinize bile. geriye bir şey kalmadığından. gülümseyerek olgunlaşabilirsiniz ancak. acıya gülümseyerek. Her acı bir gün bitecektir, sabah olduğunda. Sadece acılarla dolu bir yolculuk değil güvenin söylediklerime. Kendinize bazı durumlarda karşı koyabilmek, işte asıl özgürlük budur.

OMZUMDAKİ YORGUNLUK

Simge Varlık

Bizler bu çağdan umutluyduk. Güzel kıyafetler giyecek, saygı duyulan ve hayatı seven insanlar olacaktık. Tüm bunları yıllar öncesinden planlamıştık aslında. Sabah sekizde evden çıkıp akşam saatlerine kadar ellerimizde çantalarla koştururken ruhumuzda bir kuş çırpınıyordu. O kuş bize hep güzel şarkılar söylüyordu geleceğe dair. Güzel işlerde çalışıp istediğimiz şeylere sahip olacağımız hayatlarımız olacaktı. Öyle söylüyorlardı.

Geçenlerde gördüğüm bir rüya ile kan ter içinde uyanana kadar anlamaya çalışmadan bir şeyler yaparak geçiriyordum zamanımı. Geçmeyen baş ağrılarım ve somurtmaktan kırışmış iki kaşımın arasıyla, koşmaya ve yetişmeye çalışırken ve asla kendimi yeteri bulmuyorken gördüğüm bu rüya, yeniden kuşla tanıştırdı beni. İyi hissetmenin, ait olmanın, sevilmenin nasıl olduğunu hatırladığım bir yerde bir ormanda o kuşla yüz yüzdük. “Sakin ol” diyordu. “Sakin ol artık!”. Ötüşü ruhumla konuşuyordu, doğrudan anlayamadığım, ancak dikkat kesilerek algılayabildiğim bir dille ötüyordu. “Yorgunsun, dinlen”, dedi ısıltı ısıltı gözleriyle gözlerime bakarak. Işıldamanın nasıl bir şey olduğunu çabasıyla olmanın ne olduğunu hissederek anladım.

O rüyadan bu dünyaya uyandım sonra. Bu beden kalıbının ağırlığıyla ve iki omzumun üzerinde taşıdığım o düşünce kutusuyla baş etmek zorunda olduğum bu hayat beni zemine çiviledi. Birden kalbimde büyük bir acı hissettim. 6 yaşında yediğim çikolatanın tadı düştü aklıma. Bisiklet sürmeyi bilmeyi sevmekten ziyade, bisiklet sürmenin kendisini sevdiğim o zamanlara gittim. Yaptığım her şeyi rekabet, başarı baskısı olmadan sadece keyif olarak yaptığım, kilo alırım diyerek reddettiğim güzel bir çikolata pastayı, gerçekten keyif alarak yiyebildiğim, bir şeyi yapmış olmak ve yaptığımı göstermekten öte, üzerine düşünmeden “sadece yaptığım” o günlerin sancısının yükü de bindi üzerime.

Yük taşımayı ne çok seviyorum. İşte bu sevdiğim şey ile aramda bir bağ var. Ait olma korkusu, güvende olmama korkusu, sevilme arzusu, daha iyi olma beklentisi ne kadar yer kaplıyordu hayatımda. Sanki havadaki pus, yağın yağmur bile bu hedeflere engel olan ve aşılması gereken parametrelermiş gibi. Hayat mekanik bir patern ile ilerlemeye devam ediyordu. Yani, yaşamak için ben kalbime şarkılar söyleyen o kuşu susturduğum için böyleydi.

İşte o gün, öyle ağırlaşmışım ki, omzumdaki yük öyle fazlaydı ki, yataktan çıkamadım. Ellerim hareket etmedi, kollarımı oynatamadım. Dehşet içindeydim ve yatağa mihlandığım gerçeği henüz bir olasılıktan ibaretti. Beynim bu gerçeği reddetmeye devam ederken, ayaklarımı da oynatamadığımı fark ettim. Kan ter içindeydim ve yataktan çıkamıyordum. İnsan son ana gelene kadar, ki bu ölüm de olabilir, içine düştüğü her gerçeği kendi gerçeği zannediyor.

Ben de öyle sanmışım. İlk okula başladığım günden beri bir uçurumdan aşağı fırlatıldığım ve yeniden o uçurumun tepesine tırmanabilme yollarını öğrenerek bir ömür geçirdiğim gerçeğiyle karşı karşıyaydım. Bulduğum yükseklikten aşağı düşerken, yeniden tırmanabilenleri takdir ediyor ve içten içe kıskanıyordum. Neden aşağı itildiğimi ve bir ömrün amacının zaten bulunduğum bir yere varabilmek olduğunu asla sorgulamamışım. Tek bildiğim, düşmekten kurtulmaktı. Hem de tek başıma.

Bu düşünceler, neden gözümün önünden bir film şeridi gibi geçmesi gereken hayatımın yerine aklımı meşgul ediyordu? Tam şu an, ne olduğunu anlamadığım bu felç hali içinde, boğulmaktan farksız, bir yere hapsedilmekten farksız bu tutsaklık içinde ölmeyi aklımdan geçiremezdim. Çünkü, hayatı sevebilmek de bir başarı olabilir bazen. Sadece sevmek, zorlamadan, sıkmadan, yarışmadan sadece salt ve sade yaşayabilmek de çok büyük bir başarı olabilir. Her gece yatmadan önce telefonu elime alıp o başarılı ve mutlu insanların sosyal medyalarında görünenin aksine hem de.

Ben bunu yapamadım. Kuşu susturdum. Tüm ormanı, kâinatı susturdum. Sonunda kendimi susturdum. Bu dünyada sahte bir gülümsemeyle selam verilip geçilebilmek uğruna, takım elbiselerimin zincirleriyle, günümün on saatini daha büyük adamlara ve kadınlara verdim. Geri kalan on dört saati de onlara hediye ettim. Şimdi bu yatakta mihlanıp kaldım ve yirmi dört saatimi geri alabilirim. Evet artık böyle düşünüyorum.

Evrenin efendisi “Zaman” ile anlaştığımı hissettim bir an. Hükümdarlığını reddedemem, ama kendim bağladığım zincirlerimi kendim çözebilirim. Ona olan bağlılığımı seviyeli bir beraberliğe çevirebilirim, diye düşündüm.

Bir anda başımdan başlayarak ayaklarımın ucuna kadar bu zincirlerin sıkıldığı yerlerin gevşediğini hissetmeye başladım. Başımdan altın rengi bir ışık önce omuzlarıma indi. Ah, benim güzel omuzlarım. Çocukken üzerine çıktığım babamın omuzları... Annemin benim için okul çantamı taşıdığı omuzları... Sevdığım adamın toplantımdan dolayı asla yetişemedim ve bir daha asla başımı yaslayamadığım omuzları...Omuzlar hep birilerinin yükünü taşırdı.

Altın rengi ışık parladı ve hızla dönmeye başladı. Gözlerim, dudaklarım, kalbim... Gittikçe aşağı iniyor ve indiği yerde dönen, patlayan, parlayan hareler bırakıyordu. Kalbimde uzun süre kaldı. Yıllarca kapalı kalmış kapıları açmak uzun sürerdi elbet. Her bir kapının açılışı hayatımda yeni bir törenle karşılanıyordu. Tüm sevdiklerim ellerinde var oluşun bayrağını sallıyordu sanki.

Son olarak ışık ayaklarıma indiğinde, istemsizce parmak uçlarımı hareket ettirdim. Sonra bir daha... Ve bir daha. İşte olmuştu. Hareket edebiliyordum. Ayaklarımı, bacaklarımı, ellerimi ve hafiflemiş omuzlarımı hareket ettirdikten sonra, sanki yıllarca kuytu köşelerde birikmiş büyükçe bir nefes, ciğerlerime doldu. Onu yavaşça dışarı verdim. Ellerimi ve ayaklarımı çarşaflara sürdüm, yavaş yavaş hareket etmeye başladım. Ellerim ve kollarımdan güç alarak doğruldum. Gözlerim karardı ilk önce, ama sonra kendime geldim. Çok tuhaf bir şey hissediyordum. Hafiflik mi yoksa teslim oluş muydu bu bilmiyorum. Odaya dolan güneş ışığına baktım. Orada bir gölge duruyordu. Yavaşça ayağa kalkıp pencereye doğru yürümeye başladım. İstemsizce hızlanmak istedim. Sanki yüküm olmayınca koşacak gibiydim. Hızlandım ve camı açtım. Pencereye yansıyan gölgeyi gördüm ve gözlerimden yaşlar inmeye başladı. Çok güzel bir kuş, dalın üzerinde dans ederek şarkı söylüyordu.

İYİ
HİSSETMENİ
N, AİT
OLMANIN,
SEVİLMENİN
NASIL
OLDUĞUNU
HATIRLADIĞ
IM BİR
YERDE BİR
ORMANDA O
KUŞLA YÜZ
YÜZLEDİK.
"SAKİN OL"
DİYORDU.
"SAKİN OL
ARTIK!"

YEŞİL KABUKLU MANDALİNA

Muhammet Eymen Durdağ

Işıkları sönmeyen bir şehirde,
Yalandır mutluluk.
Işığı sönmeyen şehirde,
Yaşanmaz hiç çocukluk.
Yaşanmamış tüm yaşantıların,
İğrenç rengi sarar geceyi.
Güneşten alınmış rengin en sahtesi,
Yıldızlar küskün martılar sinsisi.
Kaos denen düzenin silsilesi...
Aşıklar kördür şehirde,
Kör olmayan aşık olamaz.
Bıçaklar benzemez aşıklara,
Bıçaklar bu kentte hep boğazdalar!
Yine de olsun deyiverip gezmek isterim
Çarşılar, pazarlar.
Unutmak isterim kendimi,
Kendim sandığım pisliği!
Tezgahların tozları ardından izlerim,
İnanmak isterim yeşile,
Yeşil kabuklu mandalina.
Kırma zeytinlere,
Doymak isterim.
Kör edeni unutmak,
Hiç yazmamış sanmak isterim kendimi.
Mısralarıma gizledim seni;
Sen ezdin zeytinleri...
Okudun okudun okudun bulamadın,
Aramadın,
Ah bir arasaydın...
Açardım o vakit gözlerimi.
Ah keşke okusaydın,
Uslasaydın dizelerimi...

HALİL CENGİZ İLE ARUZ VE YAYINCILAĞA DAİR

Halil Cengiz- Uğur Ataş

Kadran Yayınevi Sahibi ve Günümüz Aruz Şairlerinden Halil Cengiz Bey, Genel Yayın Yönetmenimiz Uğur Ataş'ın sorularını yanıtladı.

Sizin yayıncı ve aruz şairi kimliğiniz dikkatimizi çektiği için bu hususlar söyleşimizin yegâne konuları olacak. Öncelikle Bir yayınevi genel yayın yönetmeni olarak Türkiye'de ve dünyada yayıncılığın gidişatıyla ilgili fikirlerinizi bizimle paylaşmak ister misiniz?

Türkiye'de Yayıncılık artık tamamıyla maddi boyutlara sıkışmış durumda. Aslolan şeyin edebiyat ve sanat olması gerekiyorken ne yazık ki asıl olan şey maddiyat haline gelmiş durumda. Ülkede bazı şeyler lüks haline geldi. Bunların en önemlisi kitap ve dergi alımı. Satış çizgisine baktığımızda da ne yazık ki temel ölçü kaliteden ziyade popülerite oldu. Tüm bu veriler yayıncılığın geleceğinin kara bir ufka doğru sürüklendiğini gösteriyor. Böyle bir iklimde eser üretebilen, ürettiği eserleri yüksek standartlara ulaştırmaya çalışan her yayınevi ve eser sahibi bana göre büyük bir tebriği hak ediyor.

Okumanın bu denli azaldığı bir dönemde bir yayıncı olarak kendinizi dezavantajlı görüyor musunuz?

Aslında kendimizi dezavantajlı görmüyoruz. Zira yayınevimizde gerçekten Türkiye'nin en güçlü kalemleri yer almakta. Bu da bizim kalitemizi yükseğe çekmekte. Ülke şartları her ne olursa olsun en iyisini üretmeye çalışacağız. Zorluklar aşılacak içindir zira.

21. yy Türkiye'sinde yayıncı olmanın size göre artı ve eksilerinden bahsetmek ister misiniz?

Yayıncılık bir ekip işi. Dolayısıyla iyi bir ekibe sahip olmanız gerekiyor. Yayıncılığın en büyük artısı özgünlüğü bulabilmek. Kıyıda köşede kalmış birçok yeteneği keşfedebilmek. Güzel dostluklar kurmak. Ve kalem denen sihirli şeyin ardında yürümek. En büyük eksisi ise önüne her gelenin eline kalem alması. Paranın her şeyi çözeceğinin zannedilmesidir. Bir esere kötü diyemiyorsunuz mesela. İnsanlar eleştiriye tamamen kapalı durumdalar. Çünkü yetişmemiş her beyin kendisini Kaf Dağı'nda zanneder.

Yayıncılıktaki dijital gelişmelerle ilgili görüşlerinizi bizimle paylaşmak ister misiniz? Bu gelişmeleri olumlu buluyor musunuz?

Sektördeki dijitalleşme sektörü çok şey katacak. Örneğin yapay zekâ tam bir devrim. Uygun şekilde kullanılırsa çok büyük bir yenilik. Hem tasarım üretimde hem içerik üretimde yapay zekâ bütün kullanıcılara önemli fırsatlar sunuyor. Türkiye'deki Yayıncılık yavaş yavaş yapay zekâ üzerine bina edilecektir diye düşünüyorum. Hatta ileride çizgi romanlar, çocuk kitapları ve bazı akademik yayınlar yapay zekâ ile yazılacaktır. Bu devrimi hiçbir yayıncı kaçırmamalı. Uzun vadede Türk yayıncılığına matbaanın icadı kadar fayda sağlayacağı kanaatindeyim.

Yayıncı olma serüveninizi bizimle paylaşmak ister misiniz? Bu yola nasıl girdiniz? Yayıncı olmak isteyen kişilere tavsiyeleriniz neler olur?

Ben ilk gençlik yıllarımdan sonra yaklaşık 15 yıl hiçbir şey yazmadım. Edebiyattan uzak durdum, sanattan uzak durdum. Nedeni de basitti aslında; uyuyamıyordum. Bu süre zarfında çok okudum çok araştırdım ve bu araştırmalarımınla birlikte olgunlaştım. Kalem öyle bir lanettir ki çok fazla kaçamıyorsunuz ondan. Tekrar yazmaya başladığımda ödüller ve ilgi beraberinde geldi. Serüvenim benim Kadran Dergiye katılmakla başladı. Daha sonra yazarların isteğiyle Yayınevi sektörüne geçmeye karar verdik. Şu anda 150'ye yakın yazar ve 300'e yakın kitapla sektörde önemli bir yeri işgal etmekteyiz. Yani sizin anlayacağınız edebiyat dünyasına selam verdik borçlu çıktık.

Bu söyleşinin en heyecan verici kısmı şüphesiz aruz. O yüzden bunu sonraya sakladık. Aruz sizin için ne ifade ediyor? Neden aruz?

Aruz bir ölçü olmasının yanı sıra aynı zamanda 800 yıllık büyük bir miras demektir. Türk aruzu 800 sene boyunca kullanılmış ve bir medeniyet teşkil edilmesine zemin hazırlamıştır diyebiliriz. Evet aruz bir şiir yazma ölçüsüdür. Şiir denilen lanetli şeye, olağanüstü bir akıcılık ve ses katan dünyanın en zor ölçüsü... 80 yıllık serbest vezinin Türk şiiri olması doğal karşılanırken, 800 yıllık Aruz şiirinin Türk şiiri olmadığı iddiaları, yani dil faşistliği, aruz şiirine vurulan darbelerden sadece bir tanesi. Oysa bu milletin İstiklal Marşı dahi aruz ölçüsü ile yazılmıştır. Biraz önce söylediğim gibi aruz dünyanın en zor ölçüsüdür, aynı zamanda şairin maharetini sergileyebileceği en büyük meydanlardan da bir tanesi. Günümüzde eski popüleritesinden uzak olsa da Aruz hâlâ canlı ve hâlâ Türk şiirine bir şeyler katabilecek büyük bir potansiyeldedir...

Modern Türk şiirinin sizce aruza ihtiyacı var mı? Bir diğer ifadeyle Türk şiiri geriye dönüp bakmalı mı?

Serbest vezinin Cumhuriyet dönemindeki en büyük temsilcilerinden biri olan Atilla İlhan der ki; iyi bir şair olmak, serbest vezinle iyi şiirler üretebilmek için aruzla şiir yazabiliyor olmak gerekir. Kendisi de 250'ye yakın gazel yazmıştır. Dilin gelişimi ile birlikte aruz ölçüsü de çok daha güçlü kullanılabilir hale gelmiştir. Ritmik şiir diye tabir edebileceğimiz hece ve aruz şiirleri kendi okuyucu kitlesini kendisi zaten belirler. Batı şiiri lirik ve Gotik iken Doğu şiiri sembolist ve metaforiktir. Dar bir alana sıkışmış olan Türk şiiri eninde sonunda özüne dönecek ya da en basit ifadeyle özünde bulunan büyük mirastan istifade etme yolunu seçecektir.

Yazdığınız ilk şiiri ve ilk aruz şiirini hatırlıyor musunuz? Konularını ve yazarken size ilham olan hususları bizimle paylaşmak ister misiniz?

İlk şiirimi ilkokul 3 sınıftayken yazmıştım ve kimse bu şiiri benim yazdığımı inanmamıştı. Öğretmenlerimden biri beni yalancılıkla suçlamıştı. Ben o gün Şair oldum yalancı olmadığımı ispat etmek için. Valery, ilk mısra Tanrıdandır der. Zihnimin karanlık dehlizlerinde dünyaya gelen ya da gönderilen, işte o ilk mısranın peşinden giderek ilham denilen kuyuya batırım ben. Sonrası uçurum...

Aruz ölçüsüyle şiir yazmak sanıldığı kadar zor mu?

Biraz önce de söylediğim gibi aruz, dünyanın en zor ölçüsü. Özellikle bugünün Türkçesi aruza son derece uygun bir hale geldi. Dolayısıyla iyi bir eğitim ve iyi bir incelemeyle de güçlü aruz şiirleri teşekkül ettirilebilir. Zaman ve zemin buna müsait...

Süleyman Çobanoğlu gibi şairlerin öncülüğünde ikinci yeni şiiri ve hece ölçüsünün bir sentezi olan modern hece akımı şiirimizde etkisini göstermeye başladı. Aynı şey sizce aruz için de yapılabilir mi? Yapılmalı mı?

Ben modern ya da modern olmayan diye bir şiir ayrımını kabul etmem. Şiir, sadece iyi ya da vasat şiir diye ikiye ayrılabilir. Bunların bir üstü de büyük şiirdir, bunu da bir üçüncü ayırım olarak kabul edebiliriz. Dünyadaki tüm ölçüler, tüm söz sanatları, tüm kurgular yalnız ve yalnızca iyi ve büyük şiire ulaşmak için yapılır. Büyük şiirin moderni, geçmişi, geleceği olmaz. Eğer kastınız şiirde imgeyi kullanmak ise şayet zaten yüzlerce yıldır Türk şiirinde imge ve metafor kullanılmakta. Bunların yoğun bir biçimde kullanılması şiire yarar sağladığı kadar zarar da verebilmekte. Bazı şiirlerimde ben de ipin ucunu kaçırdığımı ve imge denilen illet şeye daha fazla yüklendiğimi kabul ediyorum. Ancak benim şiir anlayışında şiir İmge üzerine değil ifade üzerine bina edilmelidir. Mesela bir örnek vereyim irticalen söylüyorum; "ayaklarına güneşi serdim sen gölgenle karanlıkları kutsarken..." Gördüğünüz gibi şairane söyleyiş açısından zengin ancak mana açısından, anlaşılabilirlik açısından nispeten düşük bir ifade çıktı ortaya. Oysa şiire lazım olan güçlü ifadedir. Dışını boyamakla evin içini zenginleştiremezsiniz ancak zengin gösterebilirsiniz. Kısacası imgeye değil ama imgeye abanılmasına karşıyım.

Yazın dünyanızda en çok sizi etkileyen şair ve şairler kimlerdir?

Sırasıyla saymak gerekirse; Mevlana, Akif, Necip Fazıl, Nazım, Ümit Yaşar başlıcaları diyebilirim...

Genç şairlere ve şiir okurlarına ne tavsiye edersiniz?

İlk tavsiyem tutamayacaklar bir şey olacak; şiirden, şiir yazmaktan uzak dursunlar. Çünkü şiir büyüğü ama aynı anda lanetli bir çıkmaz sokaktır. İlla yazıyorsanız, yazacaksanız, bu sokağa girip çıkmamayı göze almışsanız, o zaman bu sokağın endamını da encamını da iyi bileceksiniz. Basit ve sıradan bir şair olmayı değil, en iyisi olmayı hedefleyeceksiniz. Herkesin yapabildiğini, herkesin yazabildiğini değil, herkesin düşleyemediğini ve herkesin ulaşamayacağını hedefleyeceksiniz. Zirveyi hedefleyen zirvelere bakarak zirveye ulaşır. Bu yüzden, yazdığından daha fazla okumayan, şiir yazmaya kalkmasın. Kaleme leke sürmesin. Çünkü kalem kutsaldır ve bu kutsala layık olanlar bu kutsalı kuşanmalıdır. Yanlış bir ülkede, yanlış bir işle uğraşan doğru insanlar olmak, lanetli bir zümrenin lanetlenmiş son üyeleri olmak demektir, lanetiniz bol olsun...

İLK ÇAĞ DENEMESİ

Akif İdiz

Dağlarım dönyorum.
Dağlandıkça gözlerim.
Gökyüzünün farklı bir rengi olduğunu
Yağmurun ıslattığını fark etmeden.
Yaşamsal hiçbir döngü
Yüreğimi alıkoyamaz dağlardan.
Sessiz ve mağaralarında
Yalnızlık çizen ilkçağ insanları
Beni saygıyla karşıladı.
Her nereye yönelse yalnızlığım
Saygıyla karşılanır gözlerde.
İlk çağ adamı tüfeğı bilmezdi.
Onlara barutu ve sevdayı ben öğrettim.
Böylece patları yanardağlar.
İlk çağ adamı gözlerini bilmezdi
Onlara gökyüzünü ve mehtabı ben öğrettim.
Böylece kalem olurdu elleri
Duvarlara çizerlerdi.
İlk çağ adamı sevdayı anlamadı
Tüfeğı sevdi.
Bir tüfek sadece ellerinde
Kalem duvarlarda kırıldı.
Bir tüfek sadece
Belki de gözlerindi.

UÇAK

Tuğba Kişmir

İnsanoğlunun icat ettiği en mantıkdışı aletlerden biridir uçak. İki ayağa sahip, yürümeye programlı bir canlının kuşlara kafa tutarcasına gökyüzünde uçması büyük cesaret. Tonlarca ağırlığındaki bu demir kuş gök kubbenin hâkimi gibi bulutların arasında süzülürken insan bir miktar tırsımıyor değil. Özguvenle karışık garip bir korku bu.

Uçaklar, zamandan tasarruf sağlayıp bir an önce gidilecek yere ulaştırdığı için en çok tercih edilen ulaşım vasıtasıdır. Fakat uçağın tek faydası bu değildir.

Uçak yolculuğu an'ı ve mekânı doğru okuyan için bir aydınlanma yolculuğudur. Kullanmayı unuttuğu tefekkür kabiliyetini yeniden hayata geçirir. İlahi olanla gevşettiği bağlarını sağlamlaştırır. Nasıl mı? Uçak piste çıkıp yükselmek için hızlandıkça dindarların takvası, sekülerlerin de gizledikleri imanları artar. Bildik dualar dökülür dilden, yolu camiden geçenler ihlas, felak, nas okur. Daha ehil olanlar ayete'l kürsi'yi ve yolculuk duasını dillendirir. Hayırlı bir yolculuk olması için aradana sığınılır, besmele çekilip koltuğa yaslanılır. Tefekkür saati başlamıştır. Bu zamanda sekülerler daha çok telefonu uçuş moduna almadan önce yapacakları son paylaşımlarla uğraşmaktadırlar. Onlar genelde türbülans zamanında ortaya çıkarlar. Uçağın sıtmaya tutulmuş çocuk gibi zangır zangır titrediği o anda ister istemez ilahi bir iradeye sığınası gelir insanın. En kallavi ateisti bile istikbale dair şöyle bir düşündüren türbülans, sekülerin saklı imanını kelime-i şahadet, kelime-i tevhid olarak ortaya çıkarır. Hatta hızını alamayıp “olur da şimdi uçak düşerse” diye düşünüp “Allah'ım günahlarıma tevbe ediyorum, eğer sağ salim inerse söz, namaza başlayacağım” diyenler de az değildir.

Uçaklar coğrafya dersinde öğrendiklerimizi ayne'l yakine dönüştürür. Ayne'l yakın ne mi? Bildiğini gözün görmesi. Kıvrım kıvrım akan menderesleri biliriz ama onların yılan gibi kıvrılan yataklarını ancak uçaktan görürüz. Dağların sıralanışını, şehirlerin yoğunluğunu hatta tarlaların dizilişini uçaktan seyrederiz. Sadece yeryüzü şekillerini sunmaz uçaklar bize, gökyüzü katmanlarını da tanıtır. Hava olaylarının olduğu Troposfer geçilip bulutsuz salt mavi bir göğe yani stratosfere çıkılır. Bulut kümeleri pamuktan dağlar gibi aşağıda kalmıştır.

Uçak yolculuğu bakmayı bilene ülke ekonomisi hakkında bilgi verir. Ne alaka dediğinizi duyar gibiyim. Eskiden uçaklarda kek, sandviç ve içecek ikramı vardı. Her koltuğun arkasında yolculukta okunması için Skylife dergisi konulurdu. Şimdilerde ikramlar ücretli ve koltukların arkasında üzerinde yiyeceklerin ve içeceklerin fiyatını yazan kataloglar bulunuyor. Ülkece havada da kemer sıkıyoruz.

Uçaklar İngilizce öğrenmeye de yardım eder. Kemerin nasıl takılacağını, can yeleğinin nasıl şişirileceğini tanıtan İngilizce anonslardan “ladies and gentlemen... Welcome onboard... There are 6 emergency exits on this plane...” gibi birkaç kelime kaparız.

Uçaklar, -her ne kadar azalsa da- güzel kitap okuma mekânlarıdır. Özellikle orta koltukta oturan yolcu, sağındaki ve solundakiyle iletişime geçememişse gelsin okumak. Cam kenarındaki yolcu zaten rahatsız edilmemek için cam kenarını almıştır, koridor tarafındaki yolcu ise sıkıntıdan uyuklamayı tercih eder. İkisi arasında konserve sardalye gibi duran orta koltuk yolcusu yeme içme de olmadığına göre rahat rahat kitap okuyabilir. Arada camdan bakmak istese yan koltuktaki yolcunun “Hayırdır bana mı bakıyorsun?” niyetli garip bakışlarına maruz kalabilir. “Aaa, niye bakacakmışım sana, üstüme iyilik sağlık. Allah’ın göğü işte, bakıyorum” diye içinden geçirse de kitabını okumaya devam eder.

Eğer böyle bakarsak uçak yolculuğuna, uzun saatler uçsak da canımız sıkılmaz. Hem sıkılsa bile uçakta nereye gidebiliriz ki? En fazla; tuvalete.

SONBAHARIN İNTİHARI

Eren Güler

Bulutlar evlerine kapanmış
Rüzgâr kapımı çalıyor
Bense yaprakların intiharını seyrediyorum
Her biri düşerken yere sesleniyor ötekine
Sonunda bahar geldi düşüyoruz yere

Bir köşede dinliyorum yağmurun ısıltısını
Hayatın uğultusuna gizlenmiş şarkı gibi
Çalıyor kulaklarımda
Her damla hüsrarla son buluyor
Kendi memleketimde

Şemsiyemi alıp çıktım sokağa
Her adımında bir yaprak ölüyor
Her adımında bir yağmur damlası
Düşüyor birilerinin vücuduna
Gök bir insanın çıplak vücudu kadar

Hafif ve temiz
Yer bir insanın içine attıkları gibi
Ağır ve kirli
Sonunda bahar geldi düşüyoruz yere

Her insan sormalı bunu kendine
Bahar gelince yere düşen
Yalnızca yapraklar mıdır
Yoksa duygularımız da dahil midir
Bütün bunlara

DUYGUSAL KUYULAR

Yavuz Osmanoğlu

Uzak geçmişten günümüze kadar gelen hikâyelerin büyük zenginliğe sahip olduğunu ve hayatımıza yön veren öğretici unsurlara genişçe yer verildiğini görüyoruz. Zamana meydan okumaları bu zenginliği ve gösterilen değerın nedenini ortaya koyuyor. Hayatımıza yön verecek birkaç hikâyeye bakmaya ne dersiniz? Mesela Mevlana'nın Mesnevi eserinde hikâyeleştirdiği olaylar, Kelile ve Dimnede anlatılan fabl türü didaktik hikâyeler yaşamamızı daha anlamlı hale getirmemiz için pencereler açar. Yaşam serüvenimiz için yeni ilhamlar sunar bizlere.

Zengin bir bakış açısı kazanmamızı sağlayacak, bir pencere açmaya ne dersiniz? Herkesin bildiği bir hikâye ile duygu ve düşüncelerimizi daha anlamlı yürütmenin yollarını sunacak olan bu hikâyeye pencere açalım mı? Hazreti Yusuf'un kıssasını bilirsiniz. Namıdiger en "güzel kıssa" ismini alan, bu kıssanın bir kısmını şöyle bir özet geçip bize anlatacaklarına göz gezdirmeye başlayalım. Hz. Yusuf çocukluğunda, rüyasında kendisine 11 yıldız, ayın ve güneşin secde ettiğini babası Hz. Yakup'a anlatır. Bunun üzerine babası gördüğü bu müjdeli rüyasını kardeşlerine söylememesini, söylediği takdirde kardeşlerinin onu kıskanıp ona zarar verebileceğini söyler. Olaylar tam da burada gelişir kardeşleri müjdeli rüyayı öğrenir ve babalarıyla Hz. Yusuf arasındaki ilişkiyi çok kıskanırlar. Kıskançlık Duygusunun yoğunluğunu kontrol edemeyen, sonucunda akıllarının devreden çıkmasına neden olan kardeşler, Hz. Yusuf'tan kurtulmak için sinsice bir plan hazırlayıp onu kuyuya atarlar. Ama hakikatte kendi duygularının karanlık kuyularına düştüklerinin farkında değillerdir. İşte böylece Hz. Yusuf'un, dillere destan olan kıssası tüm yönüyle yaşanmaya ve yazılmaya başlanmıştır artık.

Peki ya, üç bin beş yüz yıl önce yaşanmış bu olay 21. Yüzyılda, hayatımız ve olanaklarımız içerisinde hangi müjde için bize pencere açıyor. İçinde bulunduğumuz yüzyılda karışımıza şu soruyu çıkarıyor. "Akıl ve iradelerimizle, duygularımızın dengesini sağlayabiliyor muyuz?" Hepimizin bu soruya karşılık elbet bir cevabı vardır. Nitekim yaşantımız ile bu soruyu tüm yönleriyle mülahaza ediyoruz.

Pek çok şeye hizmet eden Doğuştan getirdiğimiz duygularla doranmış biçimde, dünyaya gönderiliyoruz. Bu duygulardan bazıları şunlardır:

Kıskançlık, hırs, bencillik, öfke, nefret, mutsuzluk, korku, endişe, suçluluk, keder, kibir, gurur, kin vb. Duygularımız insan olmamızın doğallığı içinde yaşıyor, duyguları, hayat serüvenimizde farklı yoğunluklarda deneyimliyoruz. Onlarsız hayatın bir anlamı kalır mı? Tefekkürünü sizlere emanet edip yazıma devam etmek istiyorum.

Her an aklımızın, kalbimizin ve irademizin kontrolünden çıkıp tüm ipleri eline almak için fırsat kollayan Hz. Yusuf'un, onbir kardeşi gibi duygularımız var. Hz. Yusuf'un kardeşleri gibi dengesini kontrol edemediğimiz de bizi kuyuya bırakan, duygular bunlar. Duygularımızın bizi kuyuya bıraktığı oluyor. Bunu doğal karşılamak mümkün. Burada esas sorun kuyuda kalmaya alışmak ve duyarsızlaşmaktır. Hz. Yusuf' un kuyudan çıktıktan sonra köle olduğunu görüyoruz. Burada ince bir anlam gönle geliyor. Demek kuyunun(duyguların) karanlığından aydınlığa çıkmak için köle (itaat) olmak gerekiyor. Başta yapılanlardan dolayı pişman olmak, tövbe etmek ve daha sonra tabiri caizse duyguların karanlık köleliğinden kime itaat ederek, aydınlığa çıkabiliriz? Hayati öneme sahip bu duyguları yönlendirmede kontrol merkezini kime vermeliyiz. Akıl mı, kalp mi, irade mi?

Yaşantımızda, aklımız ve duygularımız arasındaki dengeyi kurarak, irademizin gücüyle karanlık kuyulardan kendimizi kurtarabiliriz. Akıl, duygular olmadan tatsız bir mantık merkeziyken kalbe gelince süreçte insanı duygusal bir yapıya sahip oluyor. Kalp tek başına kaldığında mantık yönü bulunmadığından duyguların(nefsin) esiri haline gelir. Yaşamımızı akılcı ve duygusal sistemin rekabeti arasında geçiriyoruz. İki yönlü bir çekişmenin ortaya çıkaracağı olumsuzluğu, dengeyi sağlayarak ortadan kaldıracaktır. Bu iki gücü, akıllı siyah bir ata duyguları ise beyaz bir ata benzetirsek ikisinin bağlı olduğu arabanın ipleri bizim elimizde bulunuyor. Beyaz at yolun bir tarafına, siyah at diğer tarafa gitmek isteyecektir. Dizginleri sıkıp ikisini kontrol altında tutarsak yolumuza devam edebiliriz. Yolun ortasından gitmek ve ilerlemenin tek yolu bu.

İç güdülerimiz ipleri çekiştirilen bir kukla gibi etkilememeli bizleri. Bu akıl ve duygu çatışmasında, hazlar karşısında direnç gösterebilen, mücadele dengesini anlık ödüllere lehine bozulmaması için uğraş veren bireyler olmamız için üç ipucu sunmak istiyorum.

İlki gerçek zenginliğin ihtiyaç duymamak olduğunu deneyimlemeliyiz. İhtiyaçlar sonsuzdur. İhtiyaç hissetmediğimiz de zengin olmuş oluruz. İkincisi uzun dönemli ödüllere ve değerlere yatırım yapmalıyız. Anlık keyiflerin mutluluktan çok duyguları yıprattığını bilerek, iç görümüzü artırmalıyız.

Son olarak duygularımız bize has değil tüm insanlarda bulunur. Bizi biz yapansa duygularımızın notalarıyla aklımızın notalarını birleştirip hayat serüvenimizde dengeli, harika melodiler çalabilmektir.

FANUS

Belma Alper Uğurlu

Sakindi. Uzaklardan gelen, ruhuna hiç de iyi gelmeyen sesleri bastırmak için What We Can'in sesini biraz daha açtı. Bedeninin üst katmanlarından başlayarak yavaş yavaş melodilerin içine akmasına izin verdi. Metrelerce yüksekten düşen suyun güçlü vuruşlarına kendini bıraktı. Su darbeleri, çağılayan sesi ona iyi geldi. Derin bir nefes aldı ve uzandığı kanepenin az ötesinde çekingen duran yaseminin kokusu, hayalindeki bembeyaz köpüklerin kokusuna karıştı.

Havanın tuhaf serinliğinde ne yapacağını şaşırarak, altındaki kısa şortuyla üşümeyen bacaklarına inat buz kesen kollarını, kışın çok severek giydiği ceketle ısıtmaya çalışıyordu. Ceketin kolundaki sigara yanığından kalma delik gözüne çarptı. Cem'le hararetle tartışırken sigarasını deşirmişti yeni aldığı cekete. Ne gerek vardı hak etmediğim şekilde beni itham etmesine, diye düşündü. Saatlerce dil dökmesine rağmen, kendini anlatamamıştı bir türlü. Okuduğu bir yazı geldi aklına. *Kendini anlatmaya çalıştığın insan, her söyleneni farklı bir boyuta taşıyorsa, enerjini ona değil kendi yoluna harca, gibi bir özdü aklında kalan.* Oysa ne çok enerji harcamıştı üç yıl. Kıskançlıklarıyla başa çıkabilmek için, şüphelerinin asılsız olduğunu anlatabilmek için, çok para harcamadığını kanıtlamak için...İçin, için, için... O gün ise boğazındaki tüm damarlar belirene kadar haykırmıştı ona. Kaşlarını çatabilse, geçmişinden geleceğine uzanan derin bir hat oluşacaktı. İlk kez o an pişman oldu o botoksu yaptırdığına. Yaptırmamalıydım dedi. Hiçbir şeyi yok saymaya gerek yok. Varsa vardır. Gizlemek, olmadığı anlamına gelmez. Kaşlarını çatamadı, geçmişinden geleceğine bir yol açamadı o gün. Bağırıyordu. Ne olacaksa olsun, diyordu. Sondu. Yorulmuştu. Ya koşulsuz inanç olmalıydı aralarında ya da inanılacağı dünyalara doğru hızla uzaklaşmalıydı ondan. Uzaklaşamadı. Sırf o kaşlarının arasındaki yolu açamadığı için.

Delğe dokundu. İçine karıştığı on binlerce ilmekten farklıydı ona dokunmak. Kahverengi siyahi bir hatla çevrili yuvarlağın sertliği, içinde yok etme isteği uyandırdı. Ne yapabilirdi ki? Onu rahatsız eden o gereksiz boşluk oluşmuştu bir kere. Ve sırf onun yüzünden bu ceket insan içine çıkarmıyordu. Bütünün güzelliğini bozan, ona çok kullanılmış, eski ve yıpranmış bir görüntü veren bu kahrolası delik yüzünden gizliyordu insanlardan ceketini.

Gizlemek... Bazen bir ceket, bazen gerçekliği inkâr edilemeyecek kadar ortada olan şeyleri, bazen de biriken öfkeyi ya da gitme isteğini. Açık açık söylemek, kibar olmaya çalışmadan dobra dobra haykırmak, utanmadan, sıkılmadan ve güçsüz hissetmeden döküvermek ortaya. Hangisi daha kolaydı, bunu yıllar yılı bir türlü çözemedi. Deliğin etrafında işaret parmağını döndürdü, döndürdü. Zihnini bir anda esir alan düşünceleri deliğe hapsetti. Ter içinde kalmıştı. Arsız adam, dedi sesli. Yumdu gözlerini. Canını acıtan o andan bugüne dönmeliydi. Ceketini çıkardı. Koltuğunun arkasına astı. Zihnini meşgul eden her şeyi de ceketini çıkarıp astığı gibi bir kenara bırakabilmeyi çok istedi. Yarına yetişmesi gereken sunumun hazırlıklarına devam etmek için bilgisayarını tekrar kucağına koyarken, sol eli sehpanın üzerindeki teraryuma çarptı. Teraryum sanki onlarca metre öteye gitmek üzere dehşet bir istek duymışçasına havada uçtu, uçtu, döndü, sanki ağır çekimde hakkını vere vere, bile isteye parçalanmaya, darmadağın olmaya mutlulukla gidiyordu. Kapının arkasına varmak üzereyken yere düştü. Yerde değil havada tuzla buz olmuş olabilir miydi? Onun o son bütün hâlini görmeden darmaduman oluşuna, bin parçaya ayrılışına şahit olmuştu. Bulunduğu noktadan, fanusun düştüğü yere kadar dağılan cam kırıklarına basmamaya çalışarak yürüdü. Bilgisayarın hâlâ elleri arasında olduğunu fark etti. Kapının yakınındaki aynalı konsolun önüne bilgisayarını bırakırken kaktüsler ve pembe mini orkideler çoğala çoğala dağıldılar dört bir köşeye. Aynadan bir onlara baktı, bir kendine; gözlerine. Kaktüsler gözlerine battı. Göz pınarları acıdı. Acıdan yaşlar akmaya başladı yanaklarına. Eğildi, dizlerinin üstüne çöktü. Cam bir fanusun içinde ne kadar zamandır hapsolmuş kaktüsler, köklerini topraktan özgürleştirmiş ama parçalanmıştı. Önce ne yapacağını bilemedi. Sonra onları yeniden yaşatabilmek ümidiyle her birini eline aldı. Dikenleri parmaklarına battı. Batan dikenleri bir yandan tırnaklarıyla teninden çekip çıkarmaya çalışıyor, bir yandan da kaktüslerin üzerinde sağlam kalmış sarı çiçekleri gördükçe gülümsüyordu. Pembe orkidelerin dalları kırılmıştı. Yeniden canlandırmanın mümkün olup olmayacağını internetten araştırmak için onları da nazıkçe kenara koydu. Cem'in doğum günü hediyesi artık yoktu. Cam fanus, sarı çiçekli kaktüsler, pembe orkideler ve toprağına zayıf bağlarla bağlanmış kökleri bir arada değildi. Her bir parça, kendine çizilecek yepyeni bir başlangıca ya da sona sahipti artık.

Çiçek, cam kırıklarını oldukları yerde bıraktı. Acı bir sonla uzun zamandır hapsoldükleri fanustan kendilerini kurtaran kaktüsleri ve orkideleri yeniden hayata bağlayabilmek umuduyla, bahçe dolabından saksıyı ve toprağı almak için çöktüğü yerden ayağı kalktı. Dudaklarından iki cümle döküldü: "Kırılan kırıldı bir kere. İsteyen toparlasın. Zaman yeniden var etme vakti."

MOTTO: YENİDEN VAR OLMAK İÇİN KAYBOLMAK GEREKİR.

Dilşah Gül

İnsan, bazen kendini kaybetmek istiyor. Ruhun gibi geliyor kulağa ama beden de. Kendini savurmak istiyor umarsızca. Kimsenin olmadığı ya da insanların seni tanımadığı bir yere göç etmek...

Zamanın üzerine oturup bir bardak çay içmek istiyor. Sevdiklerinden, evinden, işinden, yaşadığı şehirden, değiştiremediklerinden, kötülüklerden, yanlışlardan, ölümlerden kilometrelerce uzaklıkta, herhangi bir mevsimde kalmak istiyor. Mevsim yazsa denize girip yüzer, günahlarını damlatırsın suya. Kışsa, karda yürüyüp sevaplarını yazarsın beyaz yollara.

İlkbahar, sana çiçekler yollar. Pembe, beyaz, mor... Sonbahar, kaçırdığın fırsatların hüznünü hatırlatır. Sonra bir çınar ağacının altına oturup dinlenirsin. Uzaktan bir müzik sesi gelir, daha önce hiç dinlemediğin için hoşuna gider. Kulağını müziğe doğru çevirirsin, şarkı bitince karnın acıkır. Sadece doymak için bir şeyler yersin. Etrafı seyrederek zamansızlığın tadını çıkarırsın. Önünden bir çöp kamyonu geçer, konteynerin önünde durur. İçinden iki adam iner, hızlıca poşetleri kamyonu boşaltır ve yola devam eder. HAYAL KIRIKLIKLARIMIZI DA POŞETLEYİP ÇÖPE ATABİLSEK KEŞKE... Dakikalar sonra kenarda bir çocuk görünür. Pantolonu yırtık, ayakları terlikli, gözleri mavi, bakışları umutlu. Bakkaldan bir çikolata alıp arkadaşlarının yanına gider.

Güneş yavaş yavaş batmaya başlar. Bu döngü kaç yüzyıl daha devam eder bilemezsin.

Yıldızlar kaç yüzyıl daha parlar, balıklar kaç yüzyıl daha yüzer, insanlar kaç yüzyıl daha savaşır...

Sen, kendini bulduğunda nasıl olursun?

Umarım kafandaki soruların cevabını bulmuş ve ait olmak istediğin yere ulaşmış olursun.

YOLLAR DA ÖĞRETİR

Remziye Kurt

Pencereler ardında seni dinliyorum ey yol!
Sessizliği bozma vaktidir bu dem.
Dile gel ve öğret bana bilmediklerimi.
Eksikliklerimi gidermeye,
yarım kalmış cümlelerimi ise tamamlamaya geldim.
Şahit olduğun dağın, taşın, bozkırın hikayesini anlat bana.
Sıralanmış dağların mahzunluğunu anlat
Bir yanı hüznün bir yanı heybet nasıl olunur onu anlat mesela.
Sonra gamlanmış bozkırı anlat bana.
Sararmış tarlalarında geçti çocukluğum, gençliğim.
Lakin kulak veremedim tozlu hikayesine.
Bağrında büyüyendim derdinden ise bihaber,
Şimdi tepeden tırnağa bozkırım.
Sinse kokum açar mı sırrını bana?
Dile gel ey yol!
Garipliğin son noktasında,
hüznün doruğundayım.
Esen rüzgârla darmadağınım.
Toparla beni ey yol toparla.
Her faninin bu yoldan geçtiğini ve her yolun bir sonu olduğunu hatırlat bana.

ALDATMAK

Kübra Erbayrakçı

Kış eksi yirmilerde
aşkınla yandığımı
anılar diye diye
hep seni andığımı
kimseler duymayacak
(Metin Vural)

Yatağın pencere kısmına bakan boş çerçevesine gözlerimi dikmişim, dışarıda yağan kar'a aldırış etmeden öylesine dalmışım maziye; gözlerim yaşlı ve birazda kederli. Saçlarım beyazlamış ve ben hala onu düşünmekle meşgul bir halde, hüznüm paçalarım kadar akan sidik misali yakıyordu vücudumu. Bugün aylardan ocak... Erzurum'un donduran kışında onu düşünmekte olan aklımın oyununa inat ayağa kalkıp bir güzel duşumu aldıktan sonra odadan dışarıya kendimi atıyorum. Çevremde tanımadığım yüzler, hiç kimseye bakmadan yavaş, biraz da yorgun adımlarla yürürken onu görüyorum karşımda. Yemekhanenin kahvaltısında sıraya girmiş, masmavi gözleriyle havaya meydan okurcasına çevresine gülücükler saçıyordu. Bense bu gülücüklerden mahrum bırakılmış zavallının tekiydim. Yanıma gelen şişman vücutlu kızın ayak sesiyle kendime gelince kahvaltı etmeden asansöre binip aşağıya doğru inişe geçiyorum. Kalbim paramparça, göğsüm acıyor, bağırarak istiyorum ama bağırıyorum derken telefonun beni uyandıran sesine kulak verip hattın diğer ucunda benim sesimi duymak isteyen eşimle konuşmalara dalıyorum. Sanki hisleri kuvvetli... Anlıyor bir şeylerin olduğunu ve bu bir şeylerin onu aldatmaya yönelik hareketler olduğunu kalbinin acıyan yanında duyumsuyor. Oysaki ayrılmak istediğimi binlerce defa söylemişim ona. O ise beni bırakmak gibi düşüncelere dahi girmek istemiyordu. İki arada kalmıştım sanki... Platonik bir âşık olarak eşinden ayrılmak isteyen serseri bir delikanlı misali etrafta dolaşıp duran çılgın birisiydim ben. Cebinde ekonominin dalgalanan enflasyonunda beş kuruş dahi kalmamış, arabasını ve evini sattıktan sonra durak durak gezginler gibi oradan oraya... Nereye gittiğini bilmeyen, her gece şarapları su gibi tüketen serseri birisi oluvermişim. Eskiden böyle bir insan değildim ben. Bir işim vardı mesela. Akademide top koşturan, evine bakan, eşini seven ve çocuğu olsun diye daldan dala atlayan yapımın ardında gizlenen bir mavi gözlü gizem varmış meğer. Bu mavi gözlü gizemle Erzurum'da tanıştım. Seminer için geldiğim, havasını ve suyunu sevdiğim, en çok da Palandöken'de kayak yapmaktan hoşlandığım bir vakitte çıkıvermişti karşıma. Nişanlıydı. Parmağında taşıdığı altından esarete önce bakakalmıştım sonra gülüp geçmişim. Kar'ın yine kuvvetli yağdığı bir soğuk kış gecesi hotelden dışarı kendimi attığımda onu görüp, nedense bilmediğim, anlamadığım hislerle yanına gitmek için karda izimi bırakacak şekilde koşmuştum ona doğru. O ise her şeyden habersiz, gülümseyen mavi gözleriyle beni selamlamış, beyaz çantasından çıkardığı sigarayı bana uzatarak, benimle tanışmak istediğini belli eden yüzüyle olmazlara davet gibi çağırmıştı.

Sigarayı tükettim, sonra bir sigara, sonra bir sigara daha derken sabahlara kadar ettiğimiz sohbetin hattı hesabı yokken, kalbimin hızlı atan atışında, beyin hücrelerimi yakan soruyla yüzleşerek, iç sesim; 'İmkânsız, imkânsız' dese de elimi ateşe doğru uzatmak istediğim bir anda, nişanlı olduğunu ve arkadaştan öteye gidilemeyecek gerçeğe beni yüzleştirdiğinde platonik sevda gibi içimde ukde misali kalıvermişti öyle. Hotelden ayrılma vakti geldiğinde, ona veda etmeden elimde sarı zarfla evime geri dönmeye niyetlenirken nişanlısı ile olan gülümsemesini gördüğüm vakit vazgeçmek istedim ondan... Ama olmadı. Evime döndüm, işimden ayrıldım. Hatta kovuldum. Milliyetçi hareketlerde bulunduğum için sarı zarfı verip; 'Kendinize iyi bakın hocam' diyen gülümseyen yüzlerle karşılaşınca dağıldım biraz. Eşimle aram bozuldu, dünyanın düzeni bir eksi daha kaydı. Ve bir gün her şeyi düzgün ifade edecek şekilde anlattım. Önce bana inanmadı, yalan diyerek evi terk etti, ertesi gün tekrar ayrılmak istemediğini söyledi. Cebimde on kuruşum dahi kalmamışken evimi ve arabamı sattıktan sonra bir gece hışımla sinirlenip çantamı hazırlayıp kendimi yollara vurdum. Otostop çekerek İstanbul'dan Erzurum yolu yaptım. Nedense ayaklarım beni her yolda Erzurum ile buluşturdu. Onu görmek, onunla tekrardan görüşmek için yanıp tutuştuğumu biliyor iken aklım almayan imkansızlıklar ile çelişirken Yakutiye caddelerinde gelip geçen her mavi gözlü insanlara baktım. Yağmurlar yağdı, güneşler açtı, karlar yağmaya devam etti. Her köşe başında küçük boylu, çantası kendinden büyük onu aradım. Bulamadım. Ama bir gün sanırsam hatırladığım kadarıyla, aylardan 29 Şubat iken buldum onu. Bir öğrenci yurdunda adımlarına rastladım. Köşe başlarında onu seyrettim uzun uzadıya. Nişanlısı geldi, nişanlısına baktı, nişanlısına güldü. Nişanlısını çok sevdiği gözlerinden okunuyordu. Bense... Sadece izlemek ile meşguldüm. Palandöken'e gittim. Seminer için geldiğim hotele yerleştim ve onu unutmaya niyetlendim. Kayak yapmak için dışarıya adım attığım soğuk kış gününde yine rastladım mavi gözlerine. Unutmak bile beni kötü hissettirirken karşımda masumca bana bakıyordu. Gülümsedi ve 'yine gelmişsin' dedi. Haberi yoktu onu günlerce, haftalarca hatta aylarca izlediğimden. Evlenmiş ve eşiyle el ele, gülümseyen mavi gözleriyle; 'yine gelmişsin' dedi. Güldüm ve mutluluklar dileyerek üşüyen ellerimi cebime götürüp önce sigaramı yaktım sonra odaya geri döndüğümde resepsiyondan bir şarap istedim. Telefondan en sevdiğim Zeki Müren şarkısını açtım. Komodinin üzerinde duran haplara kısa bakış attıktan sonra Zeki Müren'in şarkıda söylediği; 'Uğrunda tükenen bir âşık olsam' dediği kısımda elim haplara uzanacak iken kapım çaldı. Yavaş, ağır ve yorgun adımlarla kapımı açtığımda, onu gördüm karşımda; gülümseyen mavi gözleriyle, dudaklarını büzmüş bir şekilde, 'ben geldim' diyen sesini duyumsadım. Uyandığımda beyaz odanın miskin kokusunda, rüyada olduğumu anladığım şu beş dakikalık zamanda, eşim yanımda ve ben yine hayatıma kaldığım yerden devam etmek zorunda olan mutsuz ve beş parasız dünyanın düzeninin iki eksi kaymasının ardından ölümü dileyen bir zavallıya dönüşmüştüm. Gördüklerimiz bir rüya. Psikiyatri servisinde yatan bir çok hastadan biri olan bir zavallı...

GİTMEDEN ÖNCE

Ali Havan

Yaşanan ne varsa tut hatırında
Hayra yor demiştin gitmeden önce
Yazdığın mektubun son satırında
Bana sor demiştin gitmeden önce

Geçmiş öne geçer yola düşünce
İçini kemirir bin bir düşünce
Sevdayı üsütüp yardan düşünce
Kalmak zor demiştin gitmeden önce

Hasreti göğsünde emziren gurbet
Yokluk hançeriyle vurulur elbet
Sensiz şehirlerde tutulan nöbet
Bana kor demiştin gitmeden önce

Eksildi bir yanımda bozuldu denge
Her bahar büründüm farklı bir renge
Kendimle giriştim amansız cenge
Kora kor demiştin gitmeden önce

Gönülde öleni gömdüm derine
Unutmayı örttüm üzerlerine
Kimseyi koymadım senin yerine
Herkes hor demiştin gitmeden önce

İçimde kaynıyor hasret güğümü
Çözsem çözülmüyor gönül düğümü
Aklım hislerimi düşündüğümü
Bilmiyor demiştin gitmeden önce

SESSİZ VEDA

Hasret Aydın

Kaç bahar geldi geçti sen gideli,
Özlemin hâlâ dün gibi,
Gidişine bir yıl daha eklendi,
Her, gün batımı biraz daha
yaklaştırıyor bizi.

İnsanın ruhu batar mı canına?
Yokluğun hâlâ dün gibi,
Nice özlemler sığdırdım da kalbime,
Bir senin özlemin, kanayan derin bir
yara izi.

Sessiz vedalar dağladı kalbimi,
Ölüm dediğin bir uyku hâli,
Vuslat, mahşere mi kaldı sahi?
Oysa hiç gitmemişsin gibi...

Dönmeyecek olan gidene özlemle...

SEN VE BEN

Nilgün Çamlıoğlu

Sana olan sevdamı bir ben bilirim
Seven benim, şair benim, şiir sen
Nereye bakarsam seni görürüm
Bakan benim, gören benim, hayal sen

Her gece yıldızları alıp gözüme
Şarkılarda dizerim seni sözüme
Dünya bir olup da gelse üstüme
Kurban benim, kaçan benim, liman sen

Seni bulamadıkça ben tamam olmam
Dünümü kaybettim hiç iflah olmam
Bugünde ararım ama umutlu olmam
Dün benim, bugün benim, yarın sen

Söz geçmez kendime kaldım arafta
Bir gün iyi isem diğer gün hasta
Güldüğüme bakma yüreğim yasta
Hasta benim, ölen benim, ilaç sen

VURULUR YİĞİTLER SIRTINDAN SONBAHAR SABAHLARI

Ergül Erdem

Bilinmezlerden bir karayel doğar,
Çaresizlik serin eser, kapanır mutluluğun mevsimlik panjurları.
Hercai bulutlar tehditkâr bakar,
Kaçar özgürlüklerine yağmur damlaları.
Taşımak zor gelir pişmanlıkları, terk eder yoları berhudar at arabaları.

Parmaklardan iki çıban düşer,
Görünmezlik zoruna gider, koparır zincirlerini uşaklık mintanları.
Riyakâr güneş başını bağlar,
Ağırlar ayazı gelincik tarlaları.
Hatırlamak ağır gelir anıları, durdurur ayakları dikenli korku duvarları.

Biçare yetimler içinden ağlar,
Tükenmişlik yüreğini yakar, takılır boğazına fukaralık lokmaları.
Dalavereci dereler ağzını bozar,
Karşılar sahillere yorgun dalgaları.
Kaybetmek acı gelir savaşları, hazırlar Yörük kızları püsküllü katarları.

Gün olur seyran biter,
Değersizlik buruk kokar, kabartır dertlerini kefenlik hallaçları.
Reddedilmiş kayalar suları boylar,
Adımlar ayaklar çamurlu yolları.
Bağışlamak imkânsız gelir hataları, dolar kadehlere keder yalnızlık akşamları.

Kavak dalları zarifliklerini silkerler,
Sevgisizlik ayrılık mırıldar, kırar dümenini bataklık kaptanları.
İncinmiş geceler öğütler fısıldar,
Kırpar gözlerini seyirlik yıldızları.
Aşağılanmak sırtına vurur bavulları, yıkılır umudun kâğıttan bağlılık sarayları.

Saadet müjdeleyen fenerler söner,
Belirsizlik bileğini bükerek, yüklenir tabutlarını yalnızlık kurbanları.
Kuruntulu sisler çıplaklığı ayıplar,
Arzular gözler huzurlu sabahları.
Aldatılmak yere serer bakışları, vurulur yiğitler sırtından sonbahar sabahları.

TAHTA FİKİR EDEBİYAT PLATFORMU

bir tahtası eksik olanların yeri